

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROTARU, EUGEN

Făcătorii de lumină / Eugen Rotaru ; ed. îngrij. și reviz. de
Maria Rotaru ; pref. de Maria Rotaru. - București : Eikon, 2022

ISBN 978-606-49-0756-1

I. Rotaru, Maria (ed. ; pref.)

821.135.1

Concepția grafică a copertei: Andrei Covaciu

Editor: Valentin Ajder

EUGEN ROTARU

Făcătorii de lumină teatru muzical

Ediție îngrijită, revizuită și prefață
de Maria Rotaru

E I K O N
București, 2022

Cuvântul autorului	5
Scena - magia cea fără de sfârșit.....	6
PĂGUBOȘII.....	23
PROSTUL	79
MISTERELE LONDREI.....	149
MOȘTENIREA LUI CADÂR.....	229
AȘA E TEATRUL!	311
CÂINII.....	371
Fotografii.....	407

Făcătorii de lumină este a doua carte apărută la Editura Eikon, pe care o dedic memoriei și operei lăsate în urmă de soțul meu, Eugen Rotaru, „făcătorul de versuri” sau „magicianul cuvintelor”, poetul cunoscut, în primul rând, prin versurile a zeci de șlagăre care au avut un mare succes, de-a lungul anilor, și se cântă până în ziua de azi.

În prima carte, intitulată *Și ce clipe minunate vom trăi!*, am adunat, după puterile mele, versuri ale șlagărelor, alături de alte versuri și de cuplete din varietăți sau muzicaluri. Și aici, la muzicaluri, gândul meu a mers mai departe, mai ales, după primirea atât de călduroasă a primei cărți. Muzicalurile lui Jack (cum era numit Eugen Rotaru de către cunoscuți) sunt unicate și merită editate și reeditate. Și titlul mi-a venit în minte, într-o secundă, inspirat de cântecul „Maestrului de lumini”, din comedia *Așa e teatrul*. Pentru el și pentru electricienii truditori din preajma lui, „teatrul este o uzină”, în care ei sunt „făcătorii de lumină”. Dar titlul poate fi citit și în alte chei. Toți oamenii legați de teatru sunt „făcători de lumină”. Teatrul ne luminează sufletele și ne face mai buni. Am văzut asta pe chipurile înseninate de zâmbet ale multor spectatori, ieșind de la muzicalurile lui Jack.

Și aici selecția a fost la fel de grea, ca și în cazul versurilor din prima carte. A trebuit să mă mulțumesc doar cu câteva din cele scrise. Le-am ales, ca și în cazul șlagărelor, după succesul avut la public și după preferințele autorului – pe care le știam.

* * *

Cunoșteam dintotdeauna dragostea lui Jack pentru muzicaluri, dragoste care l-a însoțit toată viața.

Am avut privilegiul de a-l cunoaște și pe cel care, încă din adolescența timpurie a lui Jack, i-a simțit suflul poetic și talentul pentru „teatru cu muzică”: Dan Demetrescu, actor-cupletist la Teatrul de Revistă din București. Fusese unul din partenerii marelui Constantin Tănase, încă de la prima sa trupă „Cărăbuș”, din anii '20 ai secolului trecut. Despre Dan Demetrescu am scris și în prima carte... „Nenea Dan”, o rudă prin alianță a unui unchi prin alianță... Făcuse pușcărie politică prin anii '50, alături de alți artiști și intelectuali ai vremii, sub acuzația de „atitudine dușmănoasă față de regimul democrat popular”, instalat cu forța după 1944. Și prin anii '60 i se „îngăduise” revenirea pe scenă. Desigur, supravegheat tot restul vieții. În pofida greutăților și a nedreptăților suferite, nenea Dan își va păstra nealterate umorul și bucuria de a trăi. El a fost acela care, primul, l-a luat de mână pe Jack și l-a dus la spectacolele Teatrului de Revistă.

Putem înțelege fascinația adolescentului serios și cam timid, care devorase deja o mulțime de cărți și scria versuri încă neștiute de nimeni, în fața desfășurării întregii bogății a unei reviste, pe scena scaldată în lumină, oricât de modestă i-ar fi fost splendoarea în acei ani. Odată dezvăluită această lume nouă, plină de vers, muzică și dans, imaginația lui Jack și-a luat zborul.

A început să scrie teatru, muzicaluri și librete, în același timp cu textele de muzică ușoară. Și eu am fost martora emoționată a creării acestora, de-a lungul timpului. Fiecare piesă a avut parte de un destin unic.

*

Mă întorc în timp, la colaborarea excelentă pe care Jack o avea cu maestrul Laurențiu Profeta, nume prestigios al muzicii noastre, compozitor de largă respirație, de la muzica simfonică și de cameră, până la cea pentru balet, film, teatru sau muzică ușoară. Era unul din vârfurile Uniunii Compozitorilor. Era numit „Lordul”, datorită distincției sale și a felului de a se purta cu oamenii, calm și înțelept. Avea o bogată cultură generală și o mare știință de carte. Nu scria nimic la întâmplare. Când îl preocupa un subiect, se documenta până la detalii, înainte de a se așeza la

lucru, la pian sau în fața vreunei partituri. Asta se simte, „se aude” în tot ceea ce a compus. „Lordul” recunoștea valoarea imediat. Și astfel, l-a chemat pe mult mai tânărul Eugen Rotaru, să lucreze împreună. Pentru început, „Meșterul” – cum l-a numit Jack toată viața – i-a pus în față partitura unei opere pentru copii: *Povestea micului Pan*, după celebrul basm al scoțianului J. M. Barrie, scris la cumpăna secolelor XIX-XX. Când ascuți opera Meșterului, ești transpus cu totul în Marea Britanie a acelei epoci.

Jack stătea la meșterul Profeta ore întregi și lucrau. Venea acasă seara târziu, obosit și fericit. Era o muncă pasionantă. Dialogurile se încadrau întocmai în ritmurile muzicale, iar ariile ilustrau exact, prin armonia dintre muzică și vers, caracterul și trăirile atât de diferite ale fiecărui personaj. Regia a fost încredințată lui Alexandru Tocilescu, regizor cunoscut și în vogă, asistent fiind actorul, pe atunci doctorand la regie, Gelu Colceag, cel care a dus „munca din tranșee” (cum se întâmplă cu asistenții!...), și a cucerit toate aprecierile. Și mișcarea scenică, plină de inspirație și fantezie, a fost a viitoarei soții a lui Gelu, pe atunci balerină, Roxana Colceag.

În final, a ieșit un spectacol fermecător, care a ținut afișul Operei Naționale câțiva ani buni, și a fost montat cu succes în toată țara, până în zilele noastre.

*

Dar meșterul era neobosit. De mai mult timp se gândea la un muzical, după piesa de teatru *Asta-i ciudat*, a poetului Miron Radu Paraschivescu. Piesa în sine era cam trenantă, nu avusese niciun fel de răsunet, dar subiectul și personajele erau material excelent pentru un muzical.

– „Merită făcut”, spunea meșterul, „e un gen care la noi e abia la început, dar e de mare succes la public și cere măiestrie pentru toți cei implicați...”

Și așa a început o aventură de câțiva ani, care se va încheia cu *Păguboșii*, unul dintre cele mai iubite muzicaluri ale lor.

Prima variantă era foarte aproape de original. Nici nu se putea altfel în acei ani, 1986-1987. Și teatrul ales a fost Bulandra!

Distribuția era pe măsură: Mariana Mihuț, Marcel Iureș, Florian Pittiș... Dar, cum era de așteptat, a intervenit Doamna Tovarășă Cenzură: „Cum să ridici pe scenă niște hoți de buzunare ca eroi? Și ce fel de acțiune e asta, niște hoți furați de alt *hoț mai hoț?* Ce-i învățați voi pe tineri? Unde e morala noastră socialistă, unde e mesajul?? Gata, la sertar cu ea!”. Totul părea pierdut. Și atunci – ca în poveste – a intervenit decanul Institutului de Teatru și Film (I.A.T.C.), Ileana Berlogea, distinsă profesoară, cu mintea deschisă și mult curaj: „Meștere, dă-mi mie muzicalul așa cum e, să-l pun cu studenții din ultimul an la Cassandra, e clasa lui Octavian Cottescu și își dă doctoratul în regie Gelu Colceag, elevul lui Ion Cojar”.

Astfel a văzut lumina scenei această primă variantă de muzical, acceptată pe termen scurt și scrâșnind din dinți de cenzura epocii. Spectacolul a fost frumos, Gelu Colceag și-a luat cu brio diploma de regizor, Roxana Colceag a condus cu pricepere dansurile scenice și studenții de atunci au devenit actori: Teodora Mareș (cu un premiul pentru rolul *Băiatului de prăvălie*), Ionel Mihăilescu, Oana Ștefănescu, Lucian Nuță...

Îmi amintesc ieșirea de la spectacol, coborând scările Cassandrei și înaintând prin bezna străzii. Eram într-un București întunecat și încremenit, la începutul lui 1987, în cei mai friguroși ani ceaușiști, cu lipsuri elementare și cartele pe alimente, dar noi, cu toții, avuseserăm un moment de lumină și bucurie. În curând, fără să o știm atunci, avea să vină decembrie 1989.

*

Am cunoscut în acei ani, dinaintea lui decembrie '89, o atmosferă de o tensiune neobișnuită. Aerul era încărcat de atâta electricitate, încât îl simțeam vibrând, parcă stătea să explodeze. O tensiune aproape palpabilă, ca înaintea izbucnirii unei furtuni. Încă nu știam că furtuna era atât de aproape. Tensiunea asta se simțea și în teatrul Nottara, unde Jack, acum cunoscut, va deveni prieten cu mulți actori, în urma pățaniilor prin care va trece în acea primăvară a lui 1989.

Era vorba de o piesă socialist-satirică a dramaturgului Tudor Popescu, *Paradis de ocazie* sau *Cuibul*, piesă care „băltea” la

repetiții și nu se lega de niciun fel. Chiar așa, de unde entuziasm ideologic în anii aceia? Atunci intervenise Maxim Crișan, neuitatul director adjunct al teatrului, vechi în meserie (colaborator în ani cu Liviu Ciulei), care va rămâne la conducerea teatrului, iubit de actori, până la sfârșitul vieții, în 1997: „Să o facem muzical, cu melodii slăgăroase și versuri umoristice!”. Și așa apăruse tripleta: regizor Dominic Dembinski, compozitor Dan Ștefănică și textier... Eugen Rotaru. Mișcarea scenică i-a fost încredințată cunoscutului coregraf Victor Vlase. Urmarea a fost... o bătaie de cap aproape catastrofală. Acum se lega o comedie adorabilă. Personajele – stafful unei cooperative de galanterie – lenjerie dintr-un orașel de provincie (ca să nu supărăm pe nimeni), compus din indivizi meschini și corupți, care-și găsiseră aici adăpost „ca într-un cuib” și care va fi destrămat, până la urmă, datorită intervenției unui cuplu tânăr și entuziast, așa cum trebuia să arate tineretul socialist, acest staff reprobabil avea acum parte de un text și cuplete pline de viață, care îi dezvăluiau toate relele. Dar prin cupletele, de altfel foarte „la obiect” alături de personaje, piesa devenise provocatoare și periculoasă pentru oficialități. Era plină de „șopârle” (în jargonul vremii, aluzii mai mult sau mai puțin transparente la realitățile zilei), în plus, ridicate de cârligele și poantele actorilor, admirabili în aceste roluri negative și de tot hazul.

Umorul devenise scrâșnit. Era de netolerat! Piesa a avut 18! vizionări, cu mai marii cenzurii, timp în care directorul de atunci al teatrului, poetul Ion Brad, era din ce în ce mai disperat: „Măi, Jack, ce cuplete ai scris tu? Măi, Dominic, cum îți îndrumi tu actorii?”. Brad era, de altfel, un cerber mai puțin cerber decât alți directori culturali, conștient de sistemul în care trăiam, dar era demult intrat în horă și era greu de ieșit. Oricum, nu a lăsat o impresie mizerabilă, atunci când – imediat după Revoluție – s-a retras cu decență de la conducerea teatrului. Și vârful de lance, trimis atunci de Ministerul Culturii, tovarășa Tamara Dobrin, în spatele fumului de țigară: „Sînteți total inconștienți. Nu vedeți ce se întâmplă prin țară?”. Firește, că noi știam. Era perioada lipsurilor, de la pâine la aspirine, a lipsei căldurii și a curentului electric, era vârful domniei „Celor 3F” care, ulterior, se vor putea

rosti cu glas tare: *Frig, Foame, Frică*. Fiecare se descurca așa cum putea. Corupția era în floare. Sigur că noi știam.

Și, pe măsură ce nemulțumirile oamenilor se manifestau din ce în ce mai puternic și mai vizibil, „organele” deveneau din ce în ce mai nervoase. Nu că le-ar fi păsat de situația oamenilor de rând, asta se putea rezolva cu încă o măsură coercitivă sau de „strângere a șurubului” (se spunea, în glumă amară, că socialismul românesc este precum *Coloana Infinitului* a lui Brâncuși, ba te strânge, ba te lasă), dar acum asta mai lipsea! Le căzuse pe cap „Perestroika” lui Gorbaciov, cu influențele ei nefaste de schimbare – transparență – libertate – proprietate – mai știu eu ce, idei care trebuiau oprite, să nu otrăvească poporul român.

„Și în mijlocul atâtor chestiuni serioase, vouă, un teatru serios ca Nottara, vă arde de un spectacol în care faceți mișto de sistem?...” Până la urmă, cu chiu cu vai, au îngăduit totuși spectacolul. Jos, în Sala Mică a teatrului, în care intră maximum 100 de persoane. La premieră, spectatorii, după câteva clipe de șovăială și privindu-se întrebători, au izbucnit în râs și, în final, au aplaudat ritmic și în picioare. Actorii au fost minunați: Dorin Varga, Gilda Marinescu, Petrică Popa, George Alexandru, Catrinel Paraschivescu... Însă noi am stat cu sufletul la gură la fiecare spectacol, gândindu-ne că ar putea fi ultimul. Se mai întâmplase prin teatre în România de atunci.

*

Dar a venit decembrie '89! Venise libertatea! Jos cenzura de orice fel!

Ca o paranteză, cu acest *Cuibul* s-a întâmplat atunci ceea ce era de așteptat. A doua zi după Revoluție, devenise demodat! Își pierduse actualitatea. Întreaga lume din jurul nostru se schimbă. *Cuibul* a rămas o amintire a acelor vremuri. Poate va deveni, cândva, o piesă „de epocă”...

Însă acum, la începutul lui 1990, teatrul își schimba și fața, și repertoriul. Vântul libertății bătea prin toate culoarele lui.

Și așa, un grup de actori revoluționari aproape că au năvălit la Jack: „Vrem un muzical în care să jucăm după pofta

inimii! Și ne-am gândit la *Asta-i ciudat!*”. Mai mult, își împărțiseră și rolurile! Coordonator era tânăra actriță Tania Filip, pe cât de dragălașă, pe atât de hotărâtă. Au intrat cu îndrăzneală în biroul noului director, Victor Mașek. Era prima oară când un grup de actori își impunea repertoriul. Mașek, filosof prin structură și pregătire, a înțeles: „Ok! Comunicați-mi data premierei. Și găsiți-vă regizor!”... De câteva zile, actorii repetau cu entuziasm și se gândeau, în lipsă, chiar la o regie colectivă... Dar veștile alergau repede și lumea teatrului bucureștean nu era prea mare. Așa că, la distanță de două-trei zile, sună telefonul dis-de-dimineată la noi acasă. Era Gelu Colceag, acum regizor plin, cu doctorat:

– Alo! Ce faceți voi, acolo? Ați început repetițiile de capul vostru? Sau puneți la vot regizorul? Eu am regizat prima versiune, eu o voi regiza și pe asta!

– Dragă Gelu, hotărârea e a colectivului...

– Da? Bine! Măine dimineată sunt la voi la teatru!

Zis și făcut! A doua zi, Gelu Colceag a venit cu o idee surpriză: „Acțiunea se va desfășura într-o biserică pe cale de a fi demolată, lăsată în paragină și transformată de patronul hoților în cârciumă”. Ideea a fost îmbrățișată fără rezerve. Cu toții eram încă marcați de bisericile dărâmate barbar de Ceaușescu. În plus, se potriva de minune cu acțiunea și personajele: un loc deopotrivă de mângâiere și pierzanie, pentru acești dezmoșteniți ai soartei. Personal, cred și acum că acesta este locul cel mai potrivit al *Păguboșilor*.

Atunci au început o muncă și o dăruire fără egal. Și a fost o atmosferă de neuitat. Jack a transformat piesa inițială, tot „după pofta inimii”. Astfel, patronul hoților a devenit popa-răspopitul bisericii, pe care a transformat-o în cârciumă. Numele său, *Teofilos*, avea legătură cu interpretul rolului, Valentin Teodosiu, căruia îi ziceam Teo și care a fost un popă-cârciumar excelent, mergând cu o ușurință extraordinară de la șmecherie și brutalitate, la înțelegere și omenie.

Florიცica devenise, încă de la prima variantă, *Muta*. Dar acum a căpătat noi accente, a devenit rezonerul piesei. *Băiatului de prăvălie* i s-a mărit rolul, căpătând greutate. A apărut și un

personaj nou, *Curva*, acest suflet pierdut, pe care îl găsim în toate mahalalele. Fiecare personaj a fost pus în valoare, cu câte un cuplet – moment de vârf, așa cum cere regula muzicalului. Meșterul Profeta și Jack, alături de el, și-au dovedit din plin talentul. Fiecare personaj era diferit de ceilalți și fiecare arie-cuplet a fost în spiritul personajului. Actorii merită menționați până la ultimul: Diana Lupescu, o cuceritoare și unică *Mangelică*, înlocuită din motive de concediu de naștere de Dana Dogaru, jucând cu aceeași candoare și vibrând de aceeași vitalitate; regretații George Alexandru și Valeriu Preda, alcătuiind un cuplu de neuitat în *Șarpe* și *Broască*, surprinzători și înduioșători; Cristian Șofron, învăluindu-l cu subtilitate pe *Florიცă Florescu* în haina înșelătoare a Ministrului; *Florიცica Muta*, în interpretarea expresivă a lui Catrinel Paraschivescu; *Băiatul de prăvălie*, eternul orfan al mahalalei, băiatul cu ziare, crescut în sărăcie, învățat cu relele și sortit să devină tot hoț, luând chipul Taniei Filip, într-un travesti șmecheresc și plin de poante; *Curva Cami*, o frumusețe sexy cam trecută, dar ținându-se cu dinții de viață și căpătând dramatism prin jocul Cameliei Zorlescu; Mircea Jida, ca *Inspectorul de Poliție*, un frumos seducător, „trădător în interes de serviciu”, urmat ca o umbră de *Comisarul cel tânăr*, deja corupt până-n măduva oaselor, cu zâmbetul obraznic al lui Bogdan Gheorghiu; despre Valentin Teodosiu am scris deja, un *Teofilos* unic și original tată cinic al hoților, în sutană preotească.

Cu toții dansând profesionist, sub îndrumarea aceleiași Roxana Colceag, în decorurile Ștefaniei Cenean. Și premiera... în seara zilei de 20 mai 1990! Ziua primelor alegeri libere din România, așa cum au fost ele, după mai bine de o jumătate de secol! A fost un spectacol memorabil, un muzical de succes, care s-a jucat cinci stagiuni cu sala plină și a umplut de bucurie inimile a sute de spectatori.

Azi destinul îi duce mai departe pe „Păguboși”... În stagiunea 2017-2018 ei au fost ridicați din nou pe scenă, tot la Teatrul Nottara, într-o versiune regizată de Diana Lupescu (fosta primă *Mangelică*) și în coregrafia aceleiași Roxana Colceag, din prima variantă.

Povestea „Păguboșilor” se află și pe o înregistrare de Teatru Radiofonic.

Le doresc „Păguboșilor” viață lungă și multe succese!

*

Curând, după premiera *Păguboșilor*, făcea succes la Teatrul Tănase, comedia muzicală *Prostul*. Un asemenea spectacol era – la rândul său – ceva mai rar aici, doar e vorba de un teatru de Revistă!

Dar printre actorii săi se aflau destui care, la vremea respectivă, aleseseră Revista mai mult de dragul Bucureștilor: talentați, dar distribuți rar în reviste, și atunci cu apariții minore, care nu îi mulțumeau pe deplin. Și duceau dorul teatrului. În numele lor a venit la Jack actorul Mihai Mișu Dobre cu o comedie din 1921, a germanului Ludwig Fulda, prea puțin cunoscută azi publicului larg, dar numai bună „de lucrat” sau de actualizat, cum dorea Mișu, care deja îi creionase adaptarea.

Și Jack alături de Mișu Dobre au adus în Bucureștii lui 1991 acțiunea *Prostului*, din care a ieșit o spumoasă comedie muzicală, cu aportul excelentului și regretatului compozitor Vasile V. Vasilache. Piesa a fost urcată pe scenă de Olimpia Arghir, de la Televiziunea Română, și rolul titular i-a fost încredințat lui Eugen Cristea, care a fost un „Prost” plin de înțelepciune, candoare și bunătate, așa cum cerea personajul. Mi-o amintesc pe Lucia Boga în rolul *Aglaiei*, jucată într-o cheie parodic-comică excelent dozată, o apariție impunătoare de „grande damme”, cu ifose de Dâmbovița, ca și pe Miruna Birău în rolul fiicei sale *Fifi*, deliciosă prostituță, pocindu-și franțuzit sau englezit vorbirea. Mi-i amintesc cu drag și nostalgie pe regretații mei colegi mai tineri, Mihai Perșa, jucând cu haz stângăcia greoaie și prefăcută a vărului-vânător de zestre *Bazil*, sau pe Florin Tănase, șerpuitor și ipocrit, în vărul-poet, veleitar și „neînțeleș” *Cornel Arvunescu*. Și cum l-aș putea uita pe bunul meu prieten Radu Stoenescu, în vărul-inventator *Georges*, urmărindu-și și el neobosit aceeași „pradă cu zestre”, sub apariția drăgălașă de aiurit, aerian și mereu buimac? Tot așa cum mi le amintesc pe cele două americance pline

de farmec și viață, Ortansa Stănescu (înlocuită ocazional de Florina Fabian) și Ioana Casetti... Iar Mișu Dobre a avut un haz aparte în *Notarul* cel mucalit.

Îmi amintesc tot spectacolul, amuzant și plin de poante, stârnind râsul aproape replică de replică. Sunt convinsă că și domnul Fulda s-a amuzat, de acolo de sus, văzându-și acțiunea comică din „les années folles” germani transpusă cu atât haz, în Bucureștii noștri ai tranziției anilor '90.

*

Tot la Teatrul Nottara, la câțiva ani după *Păguboșii*, muzicalul *Misterele Londrei* a constituit una dintre cele mai mari bucurii pentru Jack. Spectacolul a avut din plin tot ceea ce trebuie să aibă un bun muzical de teatru, de la poveste, muzică, vedete, cuplete și numere dansante, până la costume, decoruri și lumina care să pună totul în valoare.

Primul pas a pornit de la același Maxim Crișan, pe atunci director interimar. Într-o dimineață îl cheamă pe Jack: „Măi, Jack, am o vedetă în teatru, una adevărată! De câțva timp nu joacă nimic. Vreau să-l pun în valoare, dar în totalitatea talentului său și cu succes de public. Ce-ai zice de un *muzical* după *Pygmalion* a lui Bernard Shaw? Știi că s-a jucat de mii de ori, chiar și aici la noi, cu George Constantin și Liliana Tomescu – a fost o plăcere, știu că este și operetă, a fost și celebrul film cu Rex Harrison și Audrey Hepburn, dar teatru muzical – încă nu! Cel puțin, nu la noi. E un subiect bun. Cine e vedeta? Ion Dichiseanu, cine altul? Îi ai alături pe Dominic Dembinski și pe Dan Ștefănică, v-ați descurcat bine atunci cu *Cuibul*...”

Jack a fost entuziasmat. Dichiseanu era, cu adevărat, o vedetă: cunoscut, talentat deopotrivă în dramă și comedie, o prezență scenică deosebit de atrăgătoare, o voce caldă și plăcută, cânta și dansa... și avea și vârsta lui Higgins!

Așa că, pentru început, Jack a luat piesa lui Bernard Shaw și a „transat-o” fără teamă: „Aici, aici și aici dialogul e prea lung, aici e repetitiv, aici e prea didactic... așa nu merge la muzical!”. Spectacolul trebuia să dureze cât și cel „vorbit”. Personajele și